

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (andra avdelningen)
den 14 juni 1995

Mål T-61/92

**Henri de Compte
mot
Europaparlamentet**

”Tjänstemän – Talan om ogiltigförklaring – Beslut av Europaparlamentets ordförande i vilket revisorerna, med reservation, beviljas ansvarsfrihet – Innehållande av utbetalning av revisorns tillgodohavande”

Fullständig text på franska II - 449

Saken: Talan dels om ogiltigförklaring av Europaparlamentets ordförandes beslut, i vilket revisorerna beviljats ansvarsfrihet för räkenskapsåret 1982, i den mån detta beslut innehåller en reservation och innebär fortsatt innehållande av utbetalningen av tillgodohavandet på det garantikonto som upprättats i sökandens namn, dels om att parlamentet skall förpliktas att till sökanden utbetala detta tillgodohavande jämte dröjsmålsränta.

Utgång: Ogillande

Resumé av domen

Sökanden, som är före detta tjänsteman vid Europaparlamentet, blev som revisor vid denna institution föremål för ett disciplinförfarande, vilket fick till följd att tillsättningsmyndigheten ådömde honom påföljden sänkt lönegrad.

Sökanden väckte mot detta beslut en talan om ogiltigförklaring, som ogillades genom förstainstansrättens dom av den 17 oktober 1991, de Compte mot parlamentet, T-26/89, Rec. s. II-781 (nedan kallad "1991 års dom"). Sökanden överklagade denna dom till domstolen. Domstolen ogillade detta överklagande genom dom av den 2 juni 1994 (de Compte mot parlamentet, C-326/91 P, Rec. s. I-2091).

Till följd av 1991 års dom, beslutade parlamentets ordförande, genom beslut av den 19 december 1991 (nedan kallat "beslutet"), att a) bevilja revisorerna ansvarsfrihet för räkenskapsåret 1982, utom vad avser ett belopp om 91 263 ecu, b) uppdra åt generalsekretariatet att se till att detta belopp skulle återföras, och c) under tiden innehålla utbetalningen av tillgodohavandet på det garantikonto som hade upprättats i sökandens och förutvarande förskottsförvaltarens namn. Den sistnämnde var i tjänst vid de delegerades kassa till och med den 30 april 1982.

I – Talan om ogiltigförklaring

Upptagande till prövning

1. Den första grunden för avvisning: 1991 års dom äger rättskraft

Förstainstansrätten anmärkte att enligt en allmän rättsprincip äger varje beslut av en domstol rättskraft från och med att det vinner laga kraft, det vill säga när det inte längre kan överklagas. Ett beslut som kan överklagas vinner laga kraft när

överklagandefristen går ut, om den tappande parten inte överklagar, eller när domen över överklagandet meddelas, om överklagandet ogillas i domen och domen inte kan överklagas.

Förstainstansrätten konstaterade att den aktuella talan om ogiltigförklaring rörde en annan fråga än den som förstainstansrätten hade dömt över i 1991 års dom. Förstainstansrätten anmärkte även att med beaktande av att den senare domen ägde rättskraft ankom det på rätten att avgöra om den redan slutgiltigt hade avgjort de aktuella rätts- och sakfrågorna (punkterna 16 och 17).

2. Den andra grunden för avvisning: den påtalade rättsakten var en förberedande rättsakt

Förstainstansrätten erinrade om att en rättsakt anses vara förberedande om den inte har tvingande rättsverkningar som påverkar sökandens intressen, genom att förändra dennes rättsliga ställning. Förberedande rättsakter utgör inte rättsakter som går någon emot i den mening som avses i artikel 90.2 i tjänsteföreskrifterna, och kan således endast vara föremål för talan i samband med att det förs talan mot en rättsakt som kan ogiltigförklaras (punkt 21).

Hänvisning till domstolen den 11 november 1981, IBM mot kommissionen, 60/81, Rec. s. 2639; domstolen den 14 februari 1989, Bossi mot kommissionen, 346/87, Rec. s. 303

Parlamentets ordförandes beslut att bevilja revisorerna ansvarsfrihet för ett räkenskapsår utgör, även om det är med reservation och innebär innehållandet av utbetalningen av tillgodohavandet på det garantikonto som har upprättats i en tjänstemans namn, en rättsakt som går någon emot, i den mån som det har bindande rättsliga följder som, även om de är provisoriska, påverkar tjänstemannens intressen (punkterna 22 och 23).

Saken

Till stöd för sin talan om ogiltigförklaring åberopade sökanden en grund om att revisorerna hade beviljats ansvarsfrihet för räkenskapsåret 1982, genom att parlamentets ordförande hade beviljats ansvarsfrihet för samma räkenskapsår, och att ansvarsfriheten är odelbar (första delen), att 1991 års dom inte var slutgiltig (andra delen), att samma dom inte ägde rättskraft vad avsåg konstaterandet av en brist i kassan (tredje delen), och utgången tidsfrist enligt artikel 77 i budgetförordningen av den 21 december 1977 för Europeiska gemenskapernas allmänna budget (budgetförordningen), som den ändrats genom rådets förordning Euratom, EKSG, EEG nr 610/90, av den 13 mars 1990, vad avser beviljandet av ansvarsfrihet för de aktuella åtgärderna (fjärde delen).

Första delen

Förstainstansrätten anmärkte att förfarandet avseende ansvarsfrihet för Europaparlamentets ordförande är avskilt från det som avser revisorernas ansvarsfrihet och att ordförandens ansvarsfrihet inte innebär att revisorerna beviljas ansvarsfrihet, utan endast att ordföranden har behörighet att bevilja revisorerna ansvarsfrihet. Följaktligen vore det godtyckligt att låta ordförandens ansvarsfrihet få till automatisk följd att även revisorerna beviljades ansvarsfrihet. Enligt förstainstansrätten bekräftas denna analys av att parlamentets ordförande har behörighet att bevilja ansvarsfrihet, vilket pekar på att det är fråga om ett förfarande i två etapper, där den andra etappen, även om den är knuten till den första, ändå förblir självständig (punkt 44).

Förstainstansrätten ansåg vidare att ansvarsfrihetens påstådda odelbarhet inte kan förändra innehållet i parlamentets uttryckliga och klara beslut att vägra att bemyndiga ordföranden att bevilja revisorerna ansvarsfrihet för det ovan nämnda beloppet. Förstainstansrätten fann att i vilket fall som helst finns det inget som tyder på att parlamentets ordförande är tvungen att alltid bevilja ansvarsfrihet, oberoende av det särskilda sammanhang i vilket han utövar sin kontroll (punkt 47).

Den andra delen

Förstainstansrätten ansåg att förhållandet att det i ett beslut hänvisas till en dom inte kan medföra att rättsakten blir ogiltig, utom i det fall då domen ogiltigförklaras (punkt 54).

Med hänsyn till att domstolen ogillade överklagandet mot 1991 års dom, kan beslutets hänvisning till denna dom inte påverka beslutets lagenlighet (punkt 55).

Den tredje delen

Förstainstansrätten konstaterade att denna grund saknade stöd (punkterna 59 och 60).

Den fjärde delen

Förstainstansrätten konstaterade att parlamentet hade iakttagit den tidsfrist om två år som föreskrivs i artikel 77 i budgetförordningen, med beaktande av att parlamentet år 1983 hade tagit ställning till de nödvändiga villkoren för att bevilja ansvarsfrihet för revisorn för de aktuella åtgärderna, men att det var tvunget att avstå från att fatta ett slutgiltigt beslut i detta avseende, eftersom det pågick ett disciplinförfarande som bland annat avsåg de Comptes ansvar för dessa åtgärder (punkt 68).

II – Yrkandet att parlamentet skall förpliktas att till sökanden utbetala tillgodohavandet på garantikontot

Förstainstansrätten konstaterade att denna fråga inte längre kunde vara föremål för talan, eftersom den var knuten till talan om ogiltigförklaring av beslutet och att förstainstansrätten redan hade funnit att den skulle ogillas.

Av detta följde att förstainstansrätten inte skulle pröva vare sig om talan kunde upptas till prövning eller om den var grundad i sak (punkterna 72 och 73).

Domslut:

Talan ogillas.